

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

МАТЕРІАЛИ

**II Всеукраїнської науково-практичної конференції
молодих учених з нагоди Міжнародного дня науки та
Дня працівника сільського господарства**

**«СУЧАСНА НАУКА:
СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ»**

10 листопада 2020 р.

м. Херсон

УДК 001(082)

С91

Редакційна колегія:

Відповідальна за випуск - голова Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів та молодих учених, ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет» **М.П. Нікітенко**

За редакцією

доктора сільськогосподарських наук, професора, ,
проректора з наукової роботи та міжнародної діяльності
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет» **О.В. Аверчева**

Сучасна наука: стан та перспективи розвитку у сільському господарстві:

матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених з нагоди Дня науки, 10 листопада 2020 р. – Херсон, 2020. – 130 с.

У матеріалах конференції висвітлено науково-практичні результати та інноваційні досягнення аграрної науки за тематичними напрямками: сучасні агротехнології в рослинництві, овочівництві та садівництві; землеробство, агрохімія та ґрунтознавство; технологія виробництва та переробки продукції тваринництва; проблеми раціонального використання водних біоресурсів; розвиток економічних відносин в аграрному секторі (економіка, менеджмент, маркетинг, адміністрування, облік, аналіз, контроль, аудит, оподаткування). Результати наукового пошуку можуть бути використані для визначення пріоритетних напрямів подальших досліджень, формування нових наукових ідей. Для здобувачів вищої освіти, аспірантів, викладачів, наукових співробітників, фахівців сільськогосподарських підприємств.

© ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет», , 2020

СЕКЦІЯ 4

РОЗВИТОК ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ (ЕКОНОМІКА, МЕНЕДЖМЕНТ, МАРКЕТИНГ, АДМІНІСТРУВАННЯ, ОБЛІК, АНАЛІЗ, КОНТРОЛЬ, АУДИТ, ОПОДАТКУВАННЯ)

КАПЛІНА А.І.

к.е.н., доцент

ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В АГРОСФЕРІ

Вступ. Формування й забезпечення послідовного розвитку аграрного ринку на сьогодні є одним із пріоритетних завдань уряду. Організацію прозорого аграрного ринку варто розглядати як один з інструментів оздоровлення фінансового стану сільського господарства, зростання його інвестиційної привабливості. Створення умов для ефективного конкурентоспроможного сільськогосподарського виробництва повинна забезпечувати державна аграрна політика, оскільки в сучасних умовах сільське господарство України, по суті, є фінансовим донором інших галузей[4]. Саме наслідком дії сучасної державної регулятивної політики є те, що лише аграрна сфера з-поміж усіх галузей народного господарства має від'ємну норму прибутку. Окрім цього, в Україні необхідне створення такого економічного механізму, який забезпечив би прибутковість виробництва, важливою складовою якого є належне ціноутворення, оскільки ціни, з одного боку, стимулюють збільшення пропозиції, а з іншого – впливають на платоспроможність населення[1].

Основна частина. Державна фінансова підтримка посідає суттєве місце серед важелів реалізації програм державної технічної політики і може здійснюватися, зокрема, у двох важливих напрямках: пряме бюджетне фінансування інновацій; стимулювання науково-технічного прогресу за допомогою механізмів оподаткування. Одним з основних протиположностей бюджетному фінансуванню і додатковим ефективним джерелом фінансування можуть виступати податкові

пільги. Відсутність системності при наданні пільг суб'єктам сільськогосподарської діяльності, а також направленості на забезпечення досягнення конкретних результатів від дії стимулюючих режимів оподаткування унеможлиблює поліпшення діяльності аграрних підприємств[6]. На державному рівні необхідно розробити програму, в якій би чітко визначався інструментарій для її впровадження з метою досягнення належних результатів. Серед переліку конкретних податкових механізмів стимулювання науково-технічного прогресу, які варто запровадити в Україні на сучасному етапі розвитку, на нашу думку, слід виділити такі: Запровадження в практику оподаткування та використання в чітко обумовлених випадках суб'єктами господарювання інноваційного податкового кредиту, який позитивно зарекомендував себе в міжнародній практиці оподаткування. При цьому максимальний розмір податкового кредиту не повинен перевищувати третини вартості нового обладнання та технологій, що придбаваються суб'єктами господарювання, а максимальний термін його надання — 5 років. Застосування знижених ставок при оподаткуванні прибутку, а також часткове звільнення від оподаткування прибутку новостворених підприємств, що забезпечують виробництво сільськогосподарської продукції та надання послуг. Встановлення пільгового оподаткування НДДКР податком на додану вартість, податком на прибуток підприємств та майновими податками. Зокрема, варто передбачити звільнення від сплати земельного податку та податку з власників транспортних засобів підприємств, що забезпечують впровадження НДДКР у виробництво. Запровадження податку на нерухоме майно (або промислового податку з підприємств) з диференціацією ставок до ступеня зношеності обладнання. Такий захід стимулюватиме суб'єкти господарювання з метою позбавлення від надлишкового майна, збільшуватиме завантаженість виробничих потужностей, рентабельність капіталу, а вищі ставки податку на зношене майно змушуватимуть до проведення технічного переоснащення виробництва. Стимулюючу роль може відігравати й компенсація витрат підприємств на проведення НДДКР та фінансування переоснащення через їх часткове включення до валових витрат і

зменшення, таким чином, податку на прибуток. При цьому доцільно запровадити обмеження такого зменшення на рівні 50 % нарахованого податку на прибуток.

Цінова політика в Україні поки що не має визначеної концепції. Модель ціноутворення в Україні повинна передбачати три різні рівні цін. Перший рівень – гарантована, або інтервенційна ціна. Гарантовану ціну розраховують для головних видів сільськогосподарської продукції. Вона повинна бути гарантією відшкодування виробничих витрат і стабілізації структури виробництва. Гарантована ціна включає середній рівень витрат у нормально працюючих господарствах та мінімальний рівень прибутку. Це нижня (порогова) цінова межа, вона може бути стартовою ціною для біржових торгів. Другий рівень – еквівалентна ціна, яка повинна забезпечувати середню норму прибутку на авансований капітал (враховуючи вартість землі) та включати рентний дохід. Її розраховують на рівні середньої норми прибутку основних галузей промисловості, що пов'язані з аграрною сферою. Третій рівень цін – це ціни стимулювання виробництва. Вони повинні бути вищі від світових, їх можна використовувати для розрахунків із виробниками за деякі види продукції. Такі ціни повинні враховувати купівельну спроможність, інтереси споживачів, а також психологічний аспект[9].

В умовах ринкової економіки повинен бути задіяний головний принцип – «ринок – наскільки можливо, державне регулювання – наскільки необхідно». У США рівень державної підтримки сільського господарства становить 40% від вартості виробленої сільськогосподарської продукції, у країнах ЄС – 35%, у Японії та Франції – 72%, в Україні – 8,3%[2,3,5].

Висновки. Таким чином, для розв'язку завдань сталого розвитку АПК на перший план виходить проблема підтримки наявного зростання виробництва й збуту. Сьогодні очевидна неможливість розв'язати проблеми АПК винятково за допомогою специфічних механізмів аграрної політики як таких, без відповідного коректування основних принципів макроекономічної політики, держрегулювання процесів регіонального розвитку. У той же час розв'язок розглянутого завдання мислиться лише в рамках залучення загальних механізмів фінансового оздоровлення й стимулювання зростання агропромислового виробництва на основі підвищення

його прибутковості й посилення ролі власних нагромаджень товаровиробників, а також формування багатоканального інвестиційного середовища. В умовах інвестиційної кризи актуальні завдання, пов'язані з використанням обмежених ресурсів і залученням позабюджетних асигнувань. У цих умовах інвестиційна політика в сільському господарстві й інших галузях АПК повинна бути цілеспрямованою, орієнтованою на залучення капітальних вкладень у першу чергу на пускові об'єкти, що визначають розвиток галузі, що й дають швидку окупність, на реалізацію федеральних регіональних і галузевих програм. Для державного інвестування АПК пріоритетним могли б стати проекти, що дозволяють раціоналізувати територіальну структуру виробництва й сприятливі розв'язку важливих народногосподарських завдань, поліпшенню демографічних і соціально-культурних процесів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Нацюк І.М. Кореляційно-регресивне моделювання використання ресурсного потенціалу сільського господарства регіону. Складні системи і процеси. 2002. № 1. С. 71-75.
2. Статистичний бюлетень «Валова продукція сільського господарства України (у порівнянних цінах 2005 року) за 2010 рік. Державний комітет статистики України. 2011
3. Статистичний щорічник України за 2010 рік. – Державна служба статистики України. 2011. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2006/sg/sg_rik/sg_u/zp_u.html (дата 21.09.2020)
4. Хорунжий М.Й. Організаційно-економічні трансформації у сільськогосподарському виробництві у процесі його капіталізації/ Економіка АПК. 2005. №10. С. 51-57.
5. Статистичний збірник "Сільське господарство України" за 2019 рік. – Державна служба статистики України. м.Київ, 2019 URL:

http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2006/sg/sg_rik/sg_u/zp_u.html (дата 21.09.2020)

6. Лузан Ю.Я. Відтворювальні процеси в агропромисловому комплексі України. Економіка АПК.2010.№ 5.С. 39-44.
7. Гончарова А.І. Механізм підтримки розвитку агросфери: дис...канд.екон.наук: 08.00.03 / Інститут економіки та прогнозування. Київ, 2013.193с.
8. Стадник А.Т., Шелковников С.А., Исаева Г.В., Николаенко Н.Н. Эффективность бюджетного финансирования сельского хозяйства на региональном уровне. Вестник Новосибирского государственного аграрного университета. 2009. № 10. С. 61-66.

ЛЕБЕДЄВА Н. А.
*старший викладач іноземної мови,
PhD in cultural studies of the International Open University
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»*

ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ : ПЕРСПЕКТИВА РОЗВИТКУ

Вступ. Проблема розвитку державного управління в аграрному секторі української економіки присвячено чимало наукових досліджень сучасних українських науковців, наприклад таких, як І. Власенко, Л. Олійник, І. Філіпішин, І. Сурай, Р. Черноног та багатьох інших. Т. П. Паламарчук чітко формулює проблему державного управління сільським господарством, зазначаючи, що на сучасному етапі державотворення аграрний сектор "перебуває на переломному етапі розвитку, коли сільськогосподарське виробництво, незважаючи на низький рівень техніко-технологічного оснащення, є для держави однією з пріоритетних галузей" [1, с. 5].

Основна частина. Згадана вище проблема негативно впливає на конкурентоспроможність продукції аграрного сектору та продовольчу безпеку країни в цілому. Отже, потребує вдосконалення механізмів державного управління, що підтверджується впливом світових глобалізаційних процесів. "Водночас глобалізація економічних відносин зумовлює необхідність пошуку шляхів